

8. Medved.

*Medved — godec mrmrmr! —
hripav je tvoj glas,
kakor bi nam renčal — uh! —
kak zakrpan bas.*

*Palice bi treba mi,
da imel bi lok,
semintja po hrbtu v njo,
ti pa v ples okrog!*

*Medved — godec mrmrmr! —
kaže mi zobé,
mraz mi šine po kosteh,
brusim si peté.*

9. Veverica.

*Veverka, ej, ti lepa gospa,
kje pa si ti vendar doma?
Kjer te že koli vidi oko,
ti si povsod domača tako.*

*»Dom so smreke visoke mi,
sence gozdne globoke mi,
veverka tam se udomači,
kjer svoboda zlata živi!«*

10. Volk.

*Pasja dlaka, volk!
Plačaj nam svoj dolg!
Fagnje si odnesel,
za uho ga stresel,
ga za grlo stisnil,
od veselja vrisnil.
Pasja dlaka, volk,
velik je tvoj dolg!*

*Pasja dlaka, volk,
velik je tvoj dolg!
Kdor ga ne poplača,
v zlo se mu obrača.
Puško bomo vzeli,
kožo ti načeli.
Pasja dlaka, volk,
plačaj hitro dolg!*

E. Gangl.

Iz mladih dni.

Piše in riše *Fr. Selški.*

II.

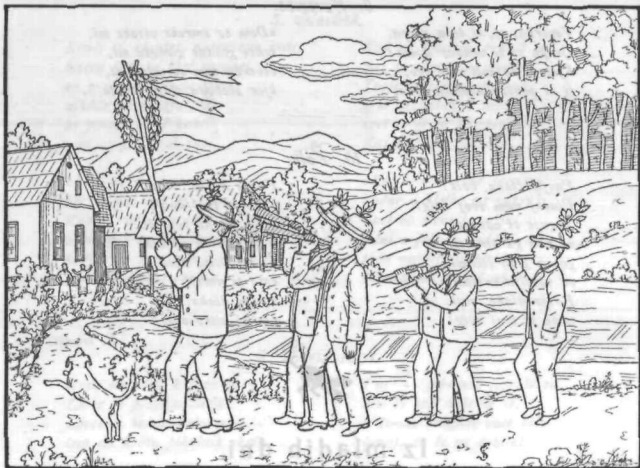

Ali ste že videli take godce? Menim, da še ne! Saj to niso godci, različni po starosti, kakršne vidimo tuintam na kakem kmetiškem ženitovanju, ko ponosno korakajo pred vriskajočimi svati skozi vas v cerkev in iz nje ter pi-hajo v svetla kovinska godala, da glasno odmevajo iz njih veseli napevi; ampak to so preprosti vaški dečki, vsi še šolarčki, in godala so si naredili sami iz kože muženega lesovja. Prvi, ki jih vodi in ki ga kličejo za Zorčevega Cvetka, je »zastavonoša« in nese na leskovi palici obešen zelen listnat venec z belordečima papirnatima

trakovoma, druga dva trobita v iz leskove kože zvita rogova in zadnji trije piskajo na piščalke raznih velikosti iz kostanjeve in vrbove kože.

Mislím, da veste, kako naredimo taka trobila in piščalke in da ste jih že sami delali. Zato vam je tudi znano, da jih moremo delati le spomladi, dokler je drevje in grmovje muženo in se dá koža z odrezanih živih palic lepo snemati in lupiti.

Posebno dobro je znal delati kožnate piščalke in rogove ter še marsikaj drugega Zorčev Cvetko, ki je bil že nekaterikrat z očetom v bližnjem mestu in tam videl in slišal mnogo lepega, kar je bilo njegovim vaškim tovarišem še čisto neznanó. Pa tudi drugače je bil Cvetko jako bistre glavice in ni

zamudil nobene prilike, da bi se primerno ne pozabaval in pokratkočasil v družbi vaških otrok. Večkrat si je izmislil kaj novega in posebnega za zabavo, o čimer bi se drugim brez njega še sanjati nikoli ne hotelo. Zaraditega je bil Cvetko med svojimi tovariši pri igrah vedno nekak vodja, in vsi so mu bili radi poslušni.

Ko so se letos spomladi zopet začeli popki na drevju in grmovju napenjati in odpirati, da bi iz njih pognali zeleni listi, se je Cvetko takoj spomnil, da je zdaj spet prišel tisti prijetni čas, ko si zamorejo otroci delati piščalke in druge podobne reči. V nedeljo popoldne, ko so se starejši vaščani in vaščanke z majhnimi otroki zunaj pred hišami ogrevali ter pogovarjali o tem in onem, pa je Cvetko na skrivnem povabil nekatere vaške dečke, da bi šli »igrat se godce«. In šli so vsi prav radi in veseli z njim

tja doli pod vas na travnik k potoku, kjer raste vrbovje in drugo grmovje, da si naredite za novo igro potrebnih reči.

Kmalu je imel vsak svojo, pod Cvetkovim nadzorstvom narejeno piščalko ali pa rog, in ko so te godbene naprave še nekoliko poizkusili na travniku, so se vstopili v vrsto kakor vojaki, Cvetko pa je stopil pred nje, dvignil kvišku svojo okrašeno palico, in podali so se nato v slovesnem izprevodu, glasno piskaje in trobentaje, gori v vas.

V vasi jih je najprej zaslišal Robičev »sultan« ter jim v velikih skokih ježno prilajal naproti, a ko jih je v bližini izpoznal, je hitro utihnil, se obrnil in nazaj v vas skakal pred njimi, zdajpazdaj je pa tudi še zalajal nekoliko kakor da bi hotel reči radovednim gledalcem, ki so zdajci prihajali od vseh strani izpred hiš in iz hiš k potu: »Poglejte in poslušajte nas, kaj znamo!« Vaški otročaji so se glasno smejali in kričaje udri za njimi po vasi, odrasli vaščani, med katerimi so bili tudi modri starčki, pa so se držali na smeh in, gledaje za njimi, izrekli soglasno o Cvetku to-le laskavo sodbo: »Ta Zorčev Cvetko je res pravi cvet med otroki naše vasi; vsak čas si izmisli kaj posebnega. Oče ga bo moral dati v kako ljubljansko šolo, in če se bo hotel fantič pridno učiti in pameten biti, bo enkrat še nekaj iz njega!«

Cvetko je potem še večkrat vodil svoje vaške tovariše pri igrah. Ako ga bodo jeseni poslali v Ljubljano, učiti se še kaj drugega, pa bo morda kmalu še vam zagodel kako okroglo — v »Zvončku!«

Oblaček.

Po nebu tam oblaček plava bel,
kakor nebeške radosti je sel.
Tu v dolu duša moja pa trepeče,
ko tiha noč mi kroginkrog šepeče.

Izgnan sem z doma, v duši nevesel
slonim v življenju tu kot cvet zvenel;
zaman srce si kliče hrepeneče
nazaj podobe davne, jasne sreče.

Oj, kam tako hitiš, oblaček, kam?
„Lahnó me vetre dalje, dalje žene
na sever, kjer moj dom stoji mi tam.“ —

Oj, vzemi, ah, oblaček ti, še mene
s seboj na dom svoj! Glej, saj jaz sem sam
sirota tu brez mamke izgubljene ...

Cvetko Slavin.

